

Bratia a sestry,

sú pred nami vianočné sviatky, aké sme ešte nezažili. Možno ani tí najstarší z nás si nepamätajú Štedrý deň bez spoločných bohoslužieb. Zrušiť bohoslužby v tomto období je rázne, ale rozumné rozhodnutie, ktoré je prejavom solidarity. Aj hlavný hygienik v otvorenom liste uvádza, že výnimky zo súčasných obmedzení (medzi ktoré patrí aj účasť na bohoslužbách) nie sú na to, aby sa za každú cenu uplatňovali a radšej odporúča vyhnúť sa všetkým hromadným stretnutiam v uzavretom priestore. Tým pádom slávime vianočné sviatky len v kruhu najbližšej rodiny, v tých tzv. bublinách. Najhoršie sú na tom tí, ktorí budú tieto sviatky prežívať osamote.

Počul som svedectvo jednej sestry, ktorá musela byť kvôli vírusu COVID-19 v karanténe. (Teraz je už vďaka Bohu zdravá.) Musela byť izolovaná od svojich najbližších, ale mala všetko, čo potrebovala. Mala strechu nad hlavou a teplo. Mala dostatok potravín a internet. Opisovala, že najhoršie znášala samotu.

Z fenoménom samoty, a z toho vyplývajúcej osamelosti, sa stretávame aj na viacerých stranách Biblie. Boh povedal: *Nie je dobré byť človeku osamote.* (Gn 2, 18) O nevhodnosti ľudskej samoty sa píše už hneď v 2. kapitole celej Biblie. O výhodách ľudskej spoločnosti sa píše viac v tzv. múdroslovných knihách Starého zákona. Žalmista uvádza: *Hľa, aké dobré, aké milé je to, keď bratia spolu bývajú!* (133, 1) V knihe Kazateľ je napísané: *Osamelý človek, ktorý nemá nikoho, nemá ani syna, ani brata, jeho námaha nemá konca, ani oko sa mu nemôže nasýtiť bohatstvom. Pre kohože sa namáham a nedoprajem si nič dobré? Aj to je márnosť a úbohé zamestnanie. Dvaja sa majú lepšie ako jeden, lebo majú odmenu za svoju námahu. Lebo ak padnú, jeden zdvihne svojho druhu, beda však samotnému, ak padne! Nemá druhého, čo by ho pozdvihol. A opäť, ak dvaja ležia spolu, zohrejú sa; ale samotný, ako sa zohreje? A ak niekto premôže jednotlivca, dvaja obstoja pred ním.* (4, 8-12) Pripomeňme si aj trápenie proroka Eliáša, ktorý zostal sám, potom ako boli zavraždení všetci ostatní proroci. (2 Kr 19)

Jeden veľmi známy slovenský herec a humorista povedal: *Ja som rád sám, ale musí byť pritom vždy niekto druhý.* Fenomén osamelosti akoby stále viac narastal. Z mnohých strán môžeme počuť, že ľudia pociťujú samotu, aj keď sú obklopení ľuďmi. Možno je za tým vedomie, že človek je smrteľný, a teda ľudská spoločnosť je vždy len dočasná. Žalmista však vyznáva: *Keby ma aj otec môj aj matka moja opustili, Hospodin sa ma ujme.* (Ž 27, 10) Boh je Boh, ktorý je s nami. Nielen niekedy a nielen do smrti.

Takto sa nám Boh dáva spoznávať aj v biblickom vianočnom príbehu. Svätý a zvrchovaný Boh sa zjavil svetu. Boh, ktorý je s nami, dostal meno Ježiš.

Ježiš znamená Vysloboditeľ. Boh, ktorý je s nami, prichádza na svet, aby vyslobodil. Neprichádza súdiť a zavrňovať, ale spasiť. V poslednom biblickom evanjeliu

je napísané: *Lebo tak Boh miloval svet, že svojho jednorodeného Syna dal, aby nezahynul, ale večný život mal každý, kto verí v Neho. Lebo neposlal Boh Syna na svet, aby odsúdil svet, ale aby ho spasil.* (Jn 3, 16-17)

Ježiš prišiel vyslobodiť svoj ľud. Izrael je a navždy zostane vyvoleným Božím ľudom. Kto by nechcel byť Bohom vyvolený? Stačí len letmé nahliadnutie do dejín Božieho ľudu a hneď každého prejde chuť byť vyvolený. Spomeňme otroctvo v Egypte, útoky Filištíncov, babylonské zajatie a holokaust. Prečo to Boh dopustil? Nemáme inú odpoveď než Ježišov kríž a vzkriesenie. Nasledovať Ježiša Krista, znamená niesť svoj kríž. Veríme, že kríž nie je koniec. Posledné slovo má Boh a On dáva život večný každému. Nie sme Boží vyvolený ľud, ale boli sme do neho prijatí. Pavol to opisuje cez obraz vštepenia nového výhonku do pôvodného starého stromu. (R 11, 1-23) Boh nerozlišuje, ale prijíma každého, kto chce načerpať zo studnice Jeho milosti. Každý môže byť Kristom ospravedlnený.

Ježiš nezľahčoval hriech, ale prijímal tých, ktorí dostali nálepku hriešnik. Ježiš nám dáva vzor, ako máme pristupovať k ostatným. Hriech je v živote každého – niekedy je menej a inokedy viac viditeľný. Niektorí ľudia si svoju hriešnosť priznávajú a niektorí ju zase odmietajú. Niektorí berie hriech vážne a iný ho zase zľahčuje. Nech už hriech nazývame hriech, nerest', slabosť, zlozvyk atď., platí, že potenciál k škodeniu druhému slovom alebo skutkom je v každom človeku bez rozdielu. Nevieme vždy konať a hovoriť len to, čo je prínosné, dobré a užitočné. Nevieme byť dokonalí. Ježiš povedal, že chorí ľudia potrebujú lekára. Ak však chorý človek svoju chorobu popiera, potom lekársku pomoc nevyhľadá. Ak svoje hriechy nezakrývame, nezľahčujeme a sami neospravedľujeme, ale trápia nás, potom smieme svoje hriechy s pokorou vyznávať Bohu. V 1. liste Jánovom je napísané: *Ak hovoríme, že nemáme hriech, sami seba klameme a nie je v nás pravda. Ak vyznávame svoje hriechy, On je verný a spravodlivý, aby nám odpustil hriechy a očistil nás od všetkej nepravosti.* (1, 8-9) Ježiš vyslobodzuje svoj ľud z ich hriechov.

Keď bol Jonáš sám v „bubline“, modlil sa k Bohu takto: *Na Hospodina volal som zo svojho súženia a On ma vyslyšal. Z útrov podsvetia som kričal, vypočul si môj hlas.* (2, 3) Ďakujme za tých, ktorí sú s nami a modlime sa za tých, ktorí sú sami. Boh je s nami, a preto nikdy nie sme sami. Amen.

Slová vyslania sú napísané v 2. liste do Korintu v 13. k.:

Nakoniec, radujte sa, bratia, zdokonaľujte sa, napomínajte sa, buďte jednomyselní, zachovávajte pokoj a Boh lásky a pokoja bude s vami.

Milosť nášho Pána Ježiša Krista, láska Božia a účasť Ducha Svätého so všetkými vami. Amen.